

своето естествено изящество, съ своитѣ зелени и жълти пера. Цѣлото събрание му се усмихва.

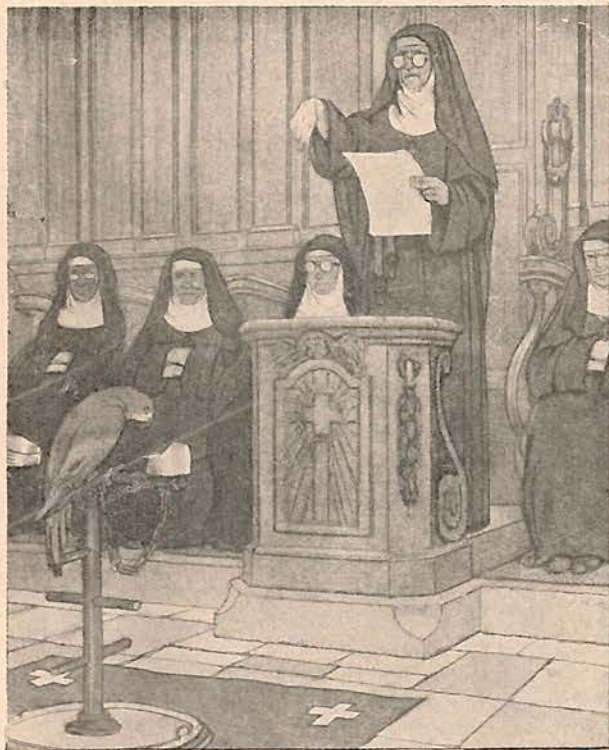
Внезапно Зеленѣ-Зеленѣ се изправя, заема надутѣ видѣ и се провиква: „Дяволѣ да ви вземе всички, майка му стара!“

Игуменката, съ уста отворена отъ почуда, отстранява съ ржце младитѣ пансионерки, за да не слушатѣ такива страсти. Сестритѣ си затулятѣ ушитѣ.

Зеленѣ-Зеленѣ е доволенѣ отъ произведеното впечатление.

*
* *

Зеленѣ-Зеленѣ е предаденѣ веднага на първия корабѣ, който трѣбва за Неверѣ. Той е много щастливѣ, че намира пакѣ своитѣ скѣпи инокини. Но едно ужасно писмо е известило за неговитѣ престѣпления. Още щомѣ пристига, той бива отведенѣ предѣ сѣдилището, председателствувано отъ игуменката. Сѣдитѣ сѣ въ дълги мантии, тѣхнитѣ строгѣ погледѣ смазва бедния обвиняемѣ, който

тѣжно навежда глава. Игуменката става и произнася присѣдата:

„Тѣй като Зеленѣ-Зеленѣ е забра-

вилѣ тържественото обещание, което бѣ далѣ въ деня на заминаването си за Нантѣ;

„Тѣй като, вмѣсто обителски папгалѣ, той е станалѣ казарменѣ папгалѣ;

„Ние заявяваме, че Зеленѣ-Зеленѣ е много виновенѣ и заслужава да бѣде заточенѣ на брѣговетѣ на Индийския океанѣ, но, като се има предѣ видѣ неговото дълго разумно минало, ние го осѣждаме само на два месеца постѣ, три месеца усамотение и четири месеца мълчание.“

*
* *

Осѣдениятѣ е затворенѣ въ единѣ подземенѣ параклисиѣ, тѣменѣ и здраво залостенѣ съ желѣзна врата. Върху стѣнитѣ има надгробни надписи. Зеленѣ-Зеленѣ може да размишлява за суетата на тоя свѣтѣ.

Той започва да разбира, колко много е сгрѣшилѣ, забравя вече драгунитѣ и тѣхнитѣ псувни, оставя своята безочливост и става примѣренѣ папгалѣ, като по-рано. Обителѣта се готви да му прости.

Но тѣмничарката, която го обичаше много, му даде една вечерѣ една голѣма